

vanskelige Periode med Renter og Afdrag, fremtidig let vil komme ud over det og endogsaa sættes i Stand til at foretage yderligere Foranstaltninger, hvorved den f. Eks. kan faa sit Kloakvæsen tilfredsstillende ordnet. Jeg tillader mig altsaa at henstille til den højtærede Minister og det højtærede Finansudvalg at tage denne Sag under fornyet Overvejelse mellem 2den og 3dje Behandling. Jeg tror, det vil være en god Gerning, de gøre mod denne fattige Kommune, hvis de blive enige om, at tilstille den de fulde 900,000 Kr. Staten lider jo heller ikke noget derved. Vel er det til en billig Rente, men Staten har jo ikke sine Penge dyrere. Skulde det imidlertid af en eller anden Grund ikke kunne lade sig gøre at opnaa Enighed om dette, vilde jeg dog meget bede de ærede Faktorer om at tage under Overvejelse, om der ikke kunde gøres noget for at lempe sig over for Kommunen i de første 2—3 Aar med Hensyn til Renter og Afdrag. Jeg tilsigter ikke herved, at Laanet skulde være rentefrit, men henstiller kun, om der ikke, hvis Kommunen nu specielt skulde henvende sig et andet Sted for at faa et Laan, som vil foraarsage den større Udgifter, kunde gøres noget for, at de lempeligere kunde komme ud over de første 2—3 Aars Renter og Afdrag til Staten. Det er rigtigt, som jeg før bemærkede, at det vil blive produktive og lukrative Foretagender, men det maa dog erkendes, at før de faa Gasværket lavet, kan det da ikke give nogen Indtægt. Der vil medgaa et Aar eller to, før Kommunen kan tænkes at faa Udbytte deraf. Det er for disse 2—3 Aar, jeg subsidiært henstiller til det ærede Udvalg og den højtærede Minister, om der ikke kunde gøres noget for at hjælpe Kommunen, idet jeg er sikker paa, at den ellers er henvist til atter at laane for at afbetale sine Renter og Afdrag. Jeg tillader mig at gøre denne Henstilling og haaber, at den vil blive velvillig modtaget.

Leth-Espensen: Ja, jeg vil først gøre en Undskyldning til det høje Ting for, at jeg først tager Ordet paa et saa sent Stadium af Forhandlingerne, men jeg har været forhindret af Aarsager, som sikkert ere adskillige ærede Medlemmer bekendte. Jeg antager, ærede Medlemmer ville finde det ret naturligt, at jeg tager Ordet trods det sene Standpunkt, eftersom jo den Skrivelse fra Generaldirektoratet, som Finansudvalget har vedlagt Betænkningen, i en ganske væsentlig Grad tør jeg nok sige, er en Imødegaaelse eller et Forsøg, vil jeg

hellere sige, paa en Imødegaaelse af de Udtalelser, jeg tillod mig at fremkomme med ved Finanslovsforslagets 1ste Behandling. Jeg siger udtrykkelig, at det er et Forsøg derpaa, thi jeg kan med min bedste Vilje ikke se rettere, end at det ikke er lykkedes Generaldirektoratet endogsaa blot i nogen som helst Grad attrække enten ved de Udtalelser, der fremkom fra mig, eller ved de fleste saadanne, der fremkom fra forskellige andre ærede Medlemmer. Naar man ser paa denne Skrivelse, er der en Ting, der lige straks springer i Øjnene, og det er det, at Generaldirektoratet lige straks protesterer imod at tage Ansvar. Det ser jo for øvrigt noget mærkeligt ud, at Indenrigsministeren — særlig da den højtærede Konseilspræsident, som jo var den Mand, der gennemførte Takstloven — efter mine Udtalelser sidst undlod at svare og som det synes mig, drapperede sig med en nogen forløren Overlegenhed, og saa bagefter vil have — eller det er vel den nuværende ærede Minister, der derefter gør dette — Generaldirektoratet til ligesom at paatage sig Skylden for, hvad der mulig maatte være gjort galt. Dette protesterer imidlertid ligestraks, idet det siger, at hvis der er gjort nogen Fejl, navnlig hvis Lovens Ord ere brudte — hvad de efter min Mening absolut ere — da har det ikke alene Skylden, men saa maa Skylden i det mindste i lige saa høj Grad paahvile Indenrigsministeriet. Jeg er ganske klar over, at Generaldirektoratet har Ret deri. Jeg kan heller ikke se rettere, end at Generaldirektoratet slet ingen Skyld har. Den, vi have at henvende os til, er selvfølgelig ikke i denne Sag Generaldirektoratet, men Ministeriet. Dette maa bære Ansvar for, hvad der er sket.

Jeg skal nu ganske kort omtale nogle af de Enkeltheder, der findes i Skrivelsen, idet jeg baade af Hensyn til Tiden og af Hensyn til det unødvendige i at gaa altfor dybt ind i Tingene i det væsentlige henholder mig til mine Udtalelser ved første Behandling. Det, der særlig blev anket over ved første Behandling, var jo den Maade, hvorpaa man havde afrundet Kilometerafstandene. Jeg tillod mig den Gang at sige, at det, man i det store og hele havde gjort, var, at man, hvor man ikke syntes, det passede ind i de Ønsker, man havde fra Administrationens Side, ganske simpelt afskrev de gamle reglementariske Bestemmelser, som om Loven ikke eksisterede. Dette er ogsaa det væsentlige i det Forsvar, Generaldirektoratet her fører, idet det stadig kommer tilbage til, at der er ikke